Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ☆ nr. 35 (491) sîmbătă 28 aprilie 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

CONVOCAREA CELUI DE-AL II-LEA CONGRES AL U.T.M.

In ziua de 25 aprilie, a avut loc Plenara a V-a a C.C. al Uniunii Tineretului Muncitor.

Plenara a hotărît convocarea celui de-al II-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor pentru zilele de 27—30 iunie, cu următoarea ordine de zi:

1. — Raportul de activitate al C.C. al U.T.M. și sarcinile U.T.M. pentru mobilizarea tineretului la lupta întregului popor, pentru îndeplinirea hotărîrilor celui de-al II-lea Congres al P.M.R.

2 — Raportul Comisiei Centrale de Revizie.

3. — Raportul cu privire la modificarea Statutului U.T.M.

4. — Alegerea organelor centrale ale U.T.M.

Delegații la Congres vor fi aleși în conferințele organizațiilor regionale și a organizației U.T.M. a orașului București, cîte un delegat la 1.250 de membri.

Plenara a adoptat proiectul Statutului modificat al Uniunii Tineretului Muncitor și a hotărît dezbaterea lui în toate organizațiile U.T.M., precum și în organele de presă ale U.T.M.

După șapte ani

Totul parcă s-a-ntîmplat de mult...
Clipele îmi par îndepărtate
Cu al pionieratului tumult
Ca lumina basmelor uitate.

Totul parcă s-a-ntîmplat mai ieri...
Clipele îmi sînt la fel de-aproape,
Precum cîntecul de pionier
Și ale copilăriei ape...

După șapte ani, prieteni buni,
Tot mai simt foșnirile cravatei,
Dar cravata-mi seamănă acum
Cu a profesorilor și — a tatei...

Dar cînd pionieri pe stradă merg,
Lingă ei mă simt atît de bine!
Pasul să mi-l țin cu ei în cerc —
După tobă — așa cum se cuvine!

Treacă ani și vifore prelungi,
Regăsi-voi clipe minunate
Și în cîntecele de atunci,
Și-n lumina basmelor uitate...

Gheorghe TOMOZEI

Amintiri

Deși încă n-am nici vîrsta și nici căderea de a-mi istorisi amintirile personale, îndrăznesc totuși să vă povestesc o întîmplare pentru că o socotesc demnă de amintit mai cu seamă azi, în preajma împlinirii a șapte ani de la înființarea organizației de pionieri în rîndurile căreia am purtat și eu cîndva cravata roșie.

Pe la începutul lui iunie 1949 parcul Libertății, din Capitală, cunoștea o neobișnuită — pe atunci — forfotă și veselie. Se ținea întîia zi de tabără. Veniseră aci pionieri din toate colțurile Bucureștiului. Eram cu toții emoționați de solemnitatea primului careu de tabără, de răpăitul entuziast al primelor tobe, de farmecul primelor ceasuri petrecute laolaltă în aer liber.

Țin minte că s-au desfășurat atunci multe întreceri sportive și-mi amintesc cu mîndrie că echipa de fotbal a școlii noastre de la marginea orașului a învins pe rînd echipele a două licee vestite!

Dar ceeace m-a impresionat în mod deosebit a fost un fapt care nu ține de sport, ci de cu totul altceva.

Nu știu cum m-am nimerit la un moment dat la marginea parcului, în vecinătatea Pieții Libertății. Deodată, năvăli pe poartă un băiețaș de vreo 10 ani, care, ținînd un scatiu în pumn, fugea urmărit de doi vlăjgani, fiecare cu cîte 4-5 ani mai mare decît el

— Vor să-mi ia scatiul! Vor să mă bată! țipă puștiul, ascunzîndu-se în spatele meu.

— Ce-aveți cu el? Ia vedeți-vă de treabă! făcui eu pe grozavul către ei, deși pumnii lor încleștați nu-mi prevesteau nimic bun.

Vlăjganii se opriră, mă priviră pe sub cozorocul șepcilor lăsate pe ochi și unul din ei vorbi:

— Hm... faci pe nebunul? Păi nu te prind eu pe la noi?

Și cum de pe o alee tocmai apăruseră cîțiva prieteni de-ai mei, vlăjganii se grăbiră să dispară.

I-am spus rîzînd băiețașului:

— Era să mîncăm amîndoi bătaie! Nu puteai să chemi în ajutor un om mare?

— Nu era nimeni mai pe aproape și apoi, tu nu te-ai fi lăsat bătut!

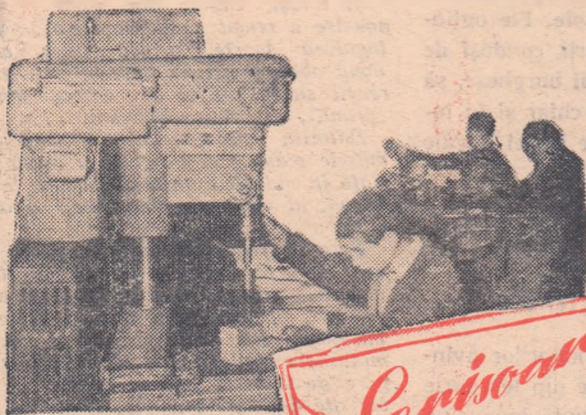
— Ce te face să crezi? Doar nu mă cunoști! m-am mirat eu.

— Da, dar ai asta! ripostă foarte serios băiețașul. Și zicînd „asta" atinse cu sfială un colț al cravatei mele.

Inchei aici povestirea întîmplării adevărate pe care am trăit-o în primele săptămîni de existență a organizației de pionieri.

De fapt, nu eu sînt eroul acestei întîmplări. Și poate nici băiețașul. Gîndiți-vă puțin. Sînt sigur că-l veți afla pe adevăratul erou.

Alexandru ZOTTA

Scrisoare către prietenii mei

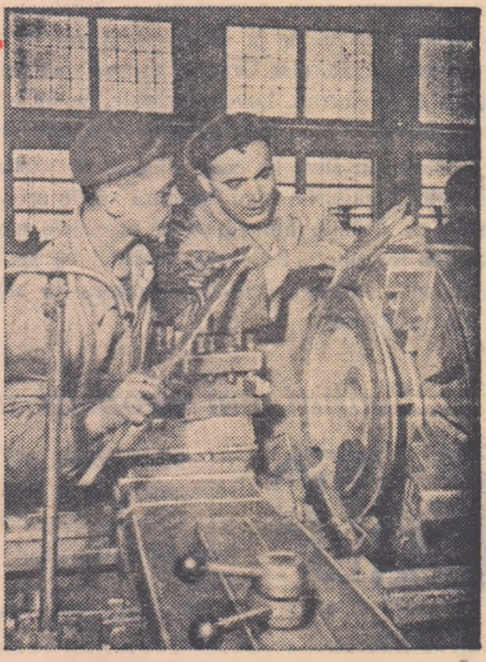
Dragi prieteni,

Sînt strungar la una din cele mai mari uzine din Capitală, despre care sînt sigur că ați auzit și voi: Uzinele Mao-Țze-dun.

Nu cu prea mulți ani în urmă, am fost și eu pionier. Cu drag îmi aduc aminte de timpul pe care l-am petrecut în detașament, alături de tovarășii mei, cu care adeseori ne făuream visuri de viitor.

Incă de pe atunci visam să lucrez într-o fabrică, să văd cum din mîinile mele ies unelte, piese de mașini. Organizația de pionieri m-a învățat să iubesc tehnica, știința. Adeseori, în cadrul detașamentului am lucrat machete, motorașe, jucării...

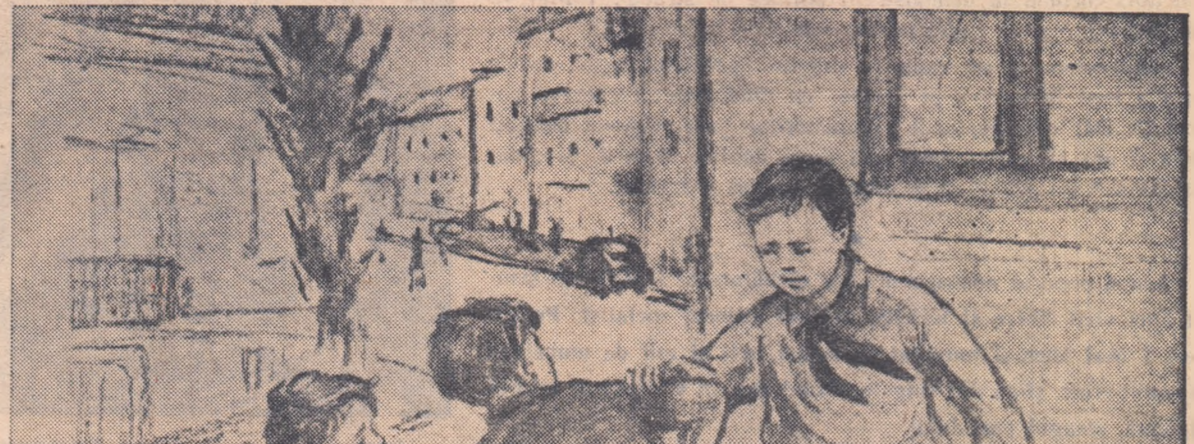
Dar iată, furat de amintiri, am uitat că de fapt voiam să vă felicit cu prilejul zilei de 30 Aprilie. Vedeți, nu pot să nu-mi aduc aminte în fiecare an, la această dată, de minunatele zile de tabără, în care am legat atîtea prietenii, am cunoscut noi ținuturi ale patriei noastre, de minunatele focuri de tabără, de serbările noastre. De asemeni nu pot uita rodnica noastră activitate în cercurile pe materii, în cercurile tehnice, în care fiecare din noi căutam să aflăm și să cunoaștem cît mai mult.

Acestea sînt lucruri pe care nu le poți uita niciodată — și nici n-am să le uit. E drept, acum nu mai pot fi pionier, din cauza vîrstei. In schimb sînt instructor superior la Școala nr. 129, unde, alături de copiii din unitatea mea, retrăiesc clipele cele mai frumoase ale vieții, viața de pionier.

Iosif IONESCU
strungar
Uzinele Mao-Țze-dun
București

Atitudine pionierească

Desen de Cornelia Daneț

1 MAI
în anii asupririi

Cînd, în dimineața lui 1 Mai 1936, muncitorii constănțeni au ieșit pe străzile orașului, le-a tresărit inima de bucurie: pretutindeni, aninate în sîrmele de telegraf, fremătau sub vînt ca niște vietăți, mici eșarfe roșii... Treaba aceasta o făcuseră Filimon Sîrbu și ceilalți utecişti din oraș. Mijlocul era ingenios: de fiecare eșarfă se lega, cu o sfoară, o pietricică. Aruncau pietricica, și sfoara se încolăcea temeinic printre sîrme...

E numai un singur fapt. Dar istoria mișcării muncitorești din țara noastră cuprinde sute și sute de asemenea fapte. Ele oglindesc eroismul, curajul, iscusința, prin care muncitorii, conduși de partid, izbuteau, cu toată teroarea din anii stăpînirii burgheze, să cinstească ziua de 1 Mai. O cinsteau pretutindeni, chiar și în închisoare. Amintirile despre aceste zile de 1 Mai ale luptei ilegale rămîn mereu vii și glorioase...

★

Din nou au fluturat steagurile

tărnia viu în rîndurile muncitorilor avîntul eroic al luptelor ceferiste din februarie 1933. Partidul chema la luptă împotriva exploatării, împotriva fascizării țării. 1 Mai 1934. Și, în dimineața sărbătorii, pe Calea Griviței, o coloană de sute de muncitori se îndrepta spre atelierele C.F.R. Purtau pancarde cu lozinci, steaguri roșii. Necontenit se îngroșau rîndurile. Veneau de la moara Assan, de la atelierele „Lemaitre"... Dar, deodată, în apropierea atelierelor Grivița, asupra manifestanților năvăliră polițiștii și jandarmii. Loveau orbește, cu furie. Incăierarea nu dură mult. Muncitorii se împrăștiară. Polițiștii erau satisfăcuți. Dar...

Peste un sfert de ceas, dincolo de ateliere, la vreo trei sute de metri, steagurile roșii începură să fluture. Muncitorii se strecuraseră pe străzile lăturalnice, cu drapelele sub haine, și acum erau din nou regrupați. Ba parcă numărul lor sporise. Zadarnic turbau jandarmii, zadarnic țîrîiau telefoanele la siguranță. Mitingul de 1 Mai continua...

„Sculați voi oropsiți ai vieții"

e Calea Victoriei, din sute de piepturi se revărsau, mărețe, cuvintele Internaționalei. Coloane compacte de muncitori treceau într-una, cîntînd. Era început de mai, 1939.

...Cu mult timp înainte, stăpînirea, ajutată de trădătorii social-democrați de dreapta încercase să transforme demonstrația de 1 Mai într-o zi a „împăcării" dintre asupriți și asupritori. Dar partidul veghea. Incercarea a fost demascată la vreme. „Scînteia" ilegală și manifestele difuzate printre muncitori chemau la demonstrații politice de stradă: 1 Mai va rămîne un 1 Mai al luptei revoluționare.

Cînd coloanele au ajuns în dreptul palatului regal, regele Carol a ieșit în balcon, pe semne cu gîndul să „vorbească poporului". Dar din piepturile muncitorilor s-a revărsat cumplit mînia și ura împotriva celui mai mare jefuitor al țării. Și „majestatea sa" s-a grăbit să se retragă, speriat și furios...

★

Acum, poporul nostru muncitor sărbătorește 1 Mai sub semnul unei vieți libere și fericite, făurind viitorul socialist. Pentru acest 1 Mai liber și minunat de astăzi, mii și mii de muncitori au luptat eroic, și-au dat sîngele, ținînd sus, în vremuri de cruntă prigoană, steagul partidului.

Mase plastice

Cine și-ar fi închipuit vreodată că din aceeași materie primă poți obține, după dorință, fie un palton de blană, fie o caroserie de automobil? Pînă nu de mult toată lumea știa că paltoanele de blană se confecționează din piei de animal, și din nimic altceva, iar caroseria de automobil din metal. Așa dar nici un fel de legătură între paltonul de blană și caroseria automobilului.

Și totuși, chimia din zilele noastre a reușit să descopere o legătură foarte strînsă între aceste două obiecte atît de diferite între ele. A reușit să le fabrice din aceeași materie „primă", din mase plastice.

Datorită minunatelor lor proprietăți, masele plastice și-au găsit o largă folosință în industrie, în transporturi, în medicină, în viața de toate zilele a oamenilor.

Spre deosebire de metale, sticlă, etc. sau de orice materie primă folosită în industrie, masele plastice prezintă avantajul că pot căpăta cu ușurință orice formă dorim Din mase plastice se pot face mătăsoase paltoane de blană dar și lagăre de laminor sau de tramvai, de 8-10 ori mai rezistente decît cele de bronz. Din mase plastice se pot trage fire subțiri ca și cele de păianjen, dar și foi rezistente pentru aripi de avion. Așa dar masele plastice înlocuiesc cu succes atît firele textile, blănurile, cît și metalele.

Faptul că masele plastice sînt extrem de ușoare reprezintă un alt avantaj prețios pentru industrie. Piese, caroserii, aripi de avion, sînt pe jumătate mai ușoare ca cele făcute din metal, sau chiar și mai ușoare O mașină de scris, de pildă, făcută din mase plastice cîntărește doar două. trei kilograme.

Dar masele plastice nu numai că sînt ușoare, sînt în același timp și rezistente. S-a ajuns de pildă, să se confecționeze un costum de haine prin care nu poate străpunge nici glonțul, nici schija de grenadă, nici sabia sau pumnalul. Farfuriile, paharele, făcute din mase plastice nu se sparg atunci cînd cad de la înălțime.

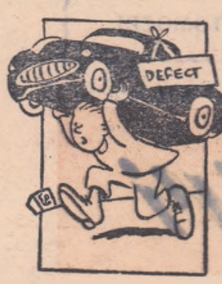
Masele plastice sînt folosite și în chirurgie. Chirurgii înlocuiesc diferite oase omenești, în operații, cu „oase" făcute din mase plastice. Tot la fel se înlocuiesc acum dinții, măselele stricate. Pînă și bandajele de la răni au ajuns să se facă acum altfel. Deasupra rănii se pulverizează o compoziție specială de masă plastică care se întărește imediat formînd o pojghiță transparentă. Pojghița, la vindecarea rănii poate fi îndepărtată cu ușurință. Acest fel de bandaj, datorită faptului că este transparent, permite medicului să urmărească îndeaproape evoluția vindecării rănii.

Masele plastice sînt însă și foarte bune izolatoare electrice. Tocmai de aceea, cablurile telegrafice de sub apă, care leagă Italia cu Brazilia au fost izolate cu polietilenă, una dintre numeroasele mase plastice. In același timp însă ele sînt folosite și în acustică. O caroserie de autoturism realizată din mase plastice amortizează complect vibrațiile motorului, creind înăuntru automobilului o tăcere deplină. Plăci de mase plastice așezate în pereții sălilor de spectacole, a studiourilor de radio, fac ca sunetele din afară să nu mai poată pătrunde înăuntru.

★

Dar ce sînt aceste mase plastice năzdrăvane? Din ce se fac ele?

Masele plastice nu sînt nimic altceva decît niște rășini sintetice, obținute pe cale chimică. Ele se scot din cărbune, din petrol, din gaze naturale, din sare și chiar din aer.

In țara noastră sînt și cărbuni, și petrol, și gaze naturale, și sare. Tocmai de aceea, directivele privitoare la cel de al doilea cincinal al țării noastre prevăd dezvoltarea pe scară largă a industriei maselor plastice. In cursul cincinalului industria noastră va ajunge la o astfel de dezvoltare încît în fiecare an va putea să producă peste zece mii tone de mase plastice. Țara noastră se va putea bucura astfel de toate avantajele acestei minunate cuceriri a științel.

Ing. Valentin **GOIDARGIU**
din Ministerul Industriei Chimice

Pictorul academician Iosif Iser împlinește 75 de ani

Iser — Autoportret

Iser — Femei semnînd Apelul Păcii de la Viena

De vorbă cu primăvara

Ce corabie nebună,
Fără teamă de furtună,
Te-a adus din depărtare
Peste-ntunecata mare?
Și de unde vii anume?
Din ce colț frumos de lume?
Nu-mi ascunde, nu-mi ascunde,
Știu, ai răsărit din unde...
In palatul tău din ape,
Somn adînc dormeai sub pleoape.
Dar te-ai deșteptat cînd marea
Și-a sunat prelung chemarea
Să te duci, și printre oameni
Bucuriile să-ți sameni.
Infruntat-ai gerul, vîntul
Și ne-ai așternut pămîntul

Cu mireasmă grea de floare,
Cu a soarelui dogoare.
Mi te-ai strecurat în clasă,
Nevăzută și sfioasă,
Și m-ai îmbiat la joacă,
Dar să mai aștepți o leacă.
Sînt atent la lecție-acuma,
Nu mai știu ce-i joaca, gluma.
Doar în pauza ce vine
Am să pot vorbi cu tine.
Nu mai sta în pragul ușii,
Nu mai rîde la fereastră,
Pîn-atunci, cu pescărușii
Joacă-te sub zarea albastră.

Primăvara

Elena Dragoș

Nevăzută, blîndă,
Cum e felul ei,
Fără pic de zarvă
Ca deobicei,

A venit azi noapte,
Nu se știe cînd —
N-a zărit-o nimeni
P-aici trecînd...

A umblat desculță
Printre reci zăpezi,
Semănînd flori albe,
Mici, peste livezi.

Și cînd, dimineața,
M-am trezit în zori,
Am văzut ivite
Gingașele flori.

Le-am sorbit parfumul
Proaspăt și curat...
Am privit cum norii
S-au împrăștiat.

Eu te strig, te caut,
Nu mi te ivești,
Nu-mi răspunzi, și totuși
Pretutindeni ești.

Mi te-ascunzi în suflet,
Primăvara mea,
Intr-un fir de iarbă,
Intr-un strop de stea...

Totul a început într-o zi de toamnă. Copiii au venit bucuroși la Casa pionierilor. Ei se gîndeau: avem „casă nouă", trebuie deci să facem și noi ceva nou. Și, unul cîte unul, pionierii din Caracal s-au strîns la Casa pionierilor, „la cerc". Și tot într-o zi din toamna anului 1955 și-au început activitatea...

Cu greutăți mari

„Cercul mîinilor îndemînatice", au scris băieții pe o bucată de carton și au agățat-o pe ușa unei încăperi. Inăuntru erau cîteva bănci și... atît. Tovarășei Rădulescu nici nu-i venea să înceapă lucrul. Cum o să meargă treaba așa... fără nimic? Incet, încet însă copiii au început să aducă cîte ceva de pe acasă: pînză, ață de cusut, carton, hîrtie colorată... Așa s-a născut primul obiect:

O păpușă

N-a fost prea ușor de lucrat. Mai întîi i s-a făcut un cap din carton. După el au turnat unul din ghips. Băieții au modelat ochii, gura, nasul, iar fetele au cusut rochițele. Acum păpușa e la expoziție. Una la fel i-a dăruit Nicolița Țolopin din cl. a V-a, Școala medie de fete nr. 2, frățiorului mai mic.

Dorința Marioarei

In fiecare dimineață, de cum se trezește, Marioara (are 4 ani) sare din pat drept la fereastră și privește afară.

— Nici azi nu e soare, spune ea, prefăcîndu-se că plînge de necaz.

Uff! și vara asta! Mamă, cînd vine timpul să-mi îmbrac rochița?

Marioara vorbește numai de rochiță, și mama știe de care. E vorba de rochița lucrată de Elena, sora ei mai mare, la „Cercul mîinilor îndemînatice".

Bucuria mamei

...Mama Ilenei Neacșu trece grăbită zîmbind. Din cînd în cînd aduce mîna strînsă în față și privește la poșetă. E frumoasă! Și uite ce cusături naționale... Nu degeaba merge Ileana la „Cercul mîinilor îndemînatice". O fi lucrat ea mult la poșeta asta, dar e un dar cu care mama se laudă la toate vecinele. E darul primit de la fata ei, de 8 Martie.

O casetă

Ecaterina Pricop e în clasa a IV-a, la Școala medie nr. 2. Ea s-a înscris la „cercul de desen". Multe colege de-ale ei sînt la „mîini îndemînatice" și aproape toate au lucrat cîte ceva pentru mama sau pentru frații mai mici. Dar ea ce să-i dea mamei? Un desen?

După multe frămîntări, Ecaterina s-a apucat să picteze pe sticlă. Acum mama ei are acasă o casetă de sticlă, pictată cu modele naționale și.. un semn de carte din pînză, tot pictat.

...și multe alte jucării

S-ar putea scrie cîte o poveste întreagă despre fiecare iepuraș, elefant, păpușă, șervețel, rochiță, sau șorțuleț, despre fiecare obiect făcut din traforaj.

La început a mers greu cu toate. Dar copiii au fost perseverenți și n-au lăsat lucrurile baltă. Așa vor fi întotdeauna. Nu m-ar mira deloc dacă peste cîțiva ani l-aș întîlni pe Andronache Adrian — pictor, pe Enache Veronica, — maistru la o fabrică de confecții și pe fiecare dintre cei 180 de pionieri de la „cercul de desen" și de la „Mîini îndemînatice" lucrînd, cu mîinile lor de aur, pentru noi toți.

Lucreția RANGA

Ecoul cîntecului străbate de la un capăt la altul pădurea, oprindu-se, pentru o vreme, în poiana plină de verdeață.

— Am sosit, fetelor, aici poposim...

— Și... o să mîncăm, nu-i așa? o întrerupe pe președinta detașamentului o pionieră care era veșnic „flămîndă".

Cîntecele și jocurile n-au mai contenit pînă seara, cînd, în așteptarea instructoarei, pionierele au pregătit un foc de tabără. În jurul focului veselia a crescut și, fiindcă era seară, o pionieră a recitat „Luceafărul", alta— „Somnoroase păsărele", iar alta...

— Sînt poeziile lui Eminescu, poetul despre care trebuie să vorbim noi mîine la lecția de limba romînă, aminti cineva.

Și așa, au început să se depene fapte și întîmplări despre Eminescu.

ȘCOALA

Dintr-o clasă se aud strigăte furioase:

— Mămăligarule, nu ești bun de nimic. Cartea este pentru capete luminate, nu pentru voi. Ia exemplu, Eminovici, de la Breitingher, băiatul domnului consilier!

Eminovici, un băiat mic de statură și cu părul ondulat, încercă să-l convingă pe profesor că și el cunoaște lecția, însă nu mai avu vreme, căci fu dat afară din clasă.

LA IPOTEȘTI

Căminarul Eminovici era tare furios. Mihai fugise de la școală și nici acasă nu venise. Raluca, soția lui, căuta zadarnic să-l liniștească.

— Am să-i arăt eu pușlamalei, spunea furios Căminarul.

Dar parcă îl lăsa inima să-i facă ceva lui Mihăiță, copilul atît de ager și înțelept?

— Mi-e dragă cartea, tătucă, nu-mi place școala, „Tari rău îi acolo".

Dar Mihai s-a dus înapoi la școală. Nu voia să-și supere mama și pe Henrietta, sora lui, cărora le-a spus o dată, în mare taină, că a început să scrie poezii.

SCRISOAREA A III-a

„...La un semn deschisă-i calea și s-apropie de cort
Un bătrîn atît de simplu, după vorbă, după port.
— Tu ești Mircea?
— Da-mpărate !..."

răsună versurile, rostite de o voce cristalină.

Tare s-a mai mîniat Baiazid cînd bătrînul Mircea i-a răspuns că poporul nu se teme de faima lui, a lui Baiazid, și că nu i se va închina niciodată.

Nici n-a plecat bine Mircea, că oștile păgîne s-au și pregătit să lovească mica lui armată. Vitejia romînilor le-a stăvilit însă avîntul cotropitor.

★

Cortina coboară ușor, cercînd — fără folos — să stăvilească ropotul de aplauze, care izbucnise copleșitor. Ele răsplăteau colectivul de pioniere al clasei a VI-a A de la Școala de 10 ani, fete, nr. 10 din București, care pregătise un program artistic atît de frumos.

Da, dragi cititori! Toate acestea s-au petrecut pe scenă. Și focul de tabără, și celelalte.

Bizuindu-se pe biografia și pe poeziile lui Eminescu, ajutate de tovarășele profesoare, pionierele au pregătit o frumoasă seară închinată marelui nostru poet Eminescu.

D. FREAMAT

Prima excursie de primavara

Grupul de cercetași o pornise înainte, dis de dimineață. Aveam să ne întîlnim doar la locul de popas. Desișurile și potecile pe care trebuia să le străbatem erau necunoscute de noi. Ca să ajungem la punctul de întîlnire, trebuia să descoperim urmele cercetașilor.

După două ore am pornit-o și noi la drum. Din grupul nostru îți atrăgea atenția o fetiță blondă, cu ochi albaștri. Se numea Ruxandra Drăguș. Deocamdată era foarte supărată. Motivul? A întîrziat. Un vînticel de primăvară adia și legăna copacii abia înmuguriți de pe marginea șoselei. Cercetam fiecare copac, ne uitam pe cărare, doar, doar vom zări vreun semn, dar nu se vedea nimic.

— Să știți c-am greșit drumul — spuse cineva.

Toți eram nedumeriți și încurcați. Ruxandra căta cu privirea cînd într-o parte, cînd într-alta și, încet, încet, rămase mai în urmă. Își opri privirea asupra unui copac. Tare mult ar fi dorit să fie ea cea dintîi care să afle semnele. Nu de alta, dar în felul acesta și-ar fi răscumpărat întîrzierea. Deodată...

— Pe-aici, pe-aici, iată săgeata!

Ruxandra era bucuroasă. Totuși ea găsise primul semn.

Peste cîtva timp, zărirăm un steguleț roșu. Eram deci pe drumul bun. La cîțiva metri, din nou o săgeată. Am traversat apoi linia ferată...

Pe malul Prahovei

Vîjîitul zgomotos al Prahovei și undele ei învolburate ne atrăgeau ca un magnet. Eram înconjurați de jur împrejur de dealuri pe jumătate golașe, în vîrful cărora copacii alcătuiau un fel de coamă. Aici aveam să ne încercăm istețimea și să vedem ce cunoaștem din geografie. Ne-am oprit pe malul bătrînei noastre ape. Ruxandra Drăguș, Dan Marin și Ion Oancea ne-au povestit tot ce știau ei despre locul unde se află așezat orașul Breaza... Odinioară, pe aceste meleaguri a fost un vechi fund de rîu. Apele care coboară din vîrfurile dealurilor au măcinat pămîntul și asta e una din pricinile atîtor alunecări de teren. Solul este argilos și așezat straturi-straturi. Am vorbit apoi despre felul cum ne putem orienta în pădure, care este malul drept și stîng al unui rîu și altele. După ce ne-am odihnit, am pornit-o din nou la drum.

Spre popas

— Uhuu!

— Uhuu! răspundea ecoul. Cei ce strigau erau desigur cercetașii. Înțeleserăm cu toții că eram aproape de punctul de întîlnire. Pornirăm într-acolo. În drum, sub o piatră, găsirăm un plic pe care scria: „Tinerii cercetași vă invită la locul de popas". Înfine, iată-i!

— Ei, cum a fost? ne întîmpinară cercetașii. V-ați rătăcit cumva?

— Nicidecum! Am găsit și stegulețele, și săgețile și pe deasupra și plicul pe care l-ați ascuns sub piatră.

Pe locul unde am făcut popasul, am jucat diferite jocuri, fetele au adunat flori și am petrecut o adevărată duminică plăcută.

Școala mixtă de 10 ani Breaza.

E. CHIRAN

De la cititorii noștri

Mama își petrece fiul

Mama își petrece fiul,
Dintr-o casă de țărani,
Nu-n străini să-i ducă dorul,
Nici să-l dea la bogătani.

Petrecîndu-l, mama-i spune:
— Drum bun, dragul meu fecior!
Vei ieși acum în lume.
Vei fi, maică, muncitor!

Să muncești cinstit și bine,
Vrednic, vrednic, fiul meu!
Nu ne face de rușine
Nici dac-ai să dai de greu!

...Mama își petrece fiul,
La oraș se duce dînsul.
De-o mîndrie negrăită
Mai c-o podidește plînsul...

Ea la piept din nou îl strînge
Cum o mamă numai știe...
Pleacă la oraș feciorul.
Să învețe meserie.

Veturia NIȚĂ
cl. a VII-a B
Școala de 7 ani mixtă nr. 139
București

O fetiță mică

O fetiță mică
A prins o păsărică
Și apoi a lăsat-o să zboare
Tot mai sus către soare!

Păsărica a zburat
Fluturînd din aripioare,
In văzduh s-a înălțat
Către soare, către soare...

Carla Iolanda PETROVAN
cl. a III-a A
Școala de 7 ani nr. 53, fete
București

In curînd voi fi pionier

In curînd voi fi pionier,
La adunare voi merge și pe ploaie și pe ger,
Eu voi fi demn de cravată
Și angajamentul nu-l voi uita niciodată.

Cravata o voi păstra bine,
Niciodată nu voi face unitatea de rușine.
Cu oamenii mă voi purta politicos
C-așa e și frumos.

Un pionier trebuie să fie conștiincios,
Acest lucru îi va fi de folos.
Dacă-și va duce sarcinile la bun sfîrșit
Va ajunge și utemist!

Beatrice BERCOVICI
cl. a V-a
Botoșani reg. Suceava

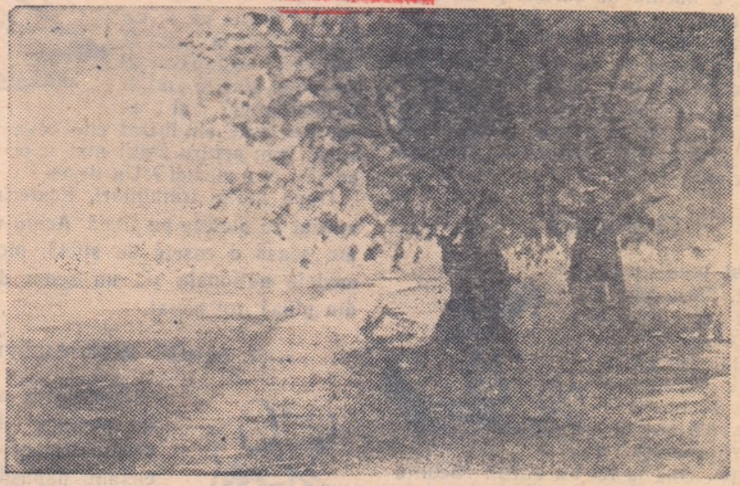
A înflorit o garofiță rară

A înflorit o garofiță rară,
E prima floricică din grădină,
Și-mi pare că-n lucirea ei blajină
Se oglindește-ntreaga primăvară.

Tăcuta garofiță din grădină
Lucește ca o stea de pe tărie,
Scăldată — roșie bijuterie —
Intr-o primăvăratică lumină...

— Micuță garofiță, gînditoare
Ce strălucești modestă-n primăvară
De-ai vrea, eu te-aș desprinde în spre seară
Și te-aș aduce-n casă, scumpă floare.

Radu URSULESCU
cl. a VIII-a
com. Gildău, raionul Fetești,
reg. Constanța

PEISAJ
de Nicolae POPESCU
cl. a VI-a
Școala de 7 ani
com. Morunglav
raionul Balș
reg. Craiova

COLECTIVIȘTII ÎȘI STRÎNG RECOLTA
de Atila FOLDVARI
Palatul pionierilor-Timișoara

Un băiat, un maculator și o notă 2

In clasa noastră sînt multe maculatoare, dar nici unul dintre ele nu seamănă cu cel al lui Andi.

Ca să înțelegeți de ce, haideți să intrăm în clasă și să fim atenți. Nu, nu la lecții să fim atenți ci, acolo unde este atent Andi.

Ora de istorie.

— Nicule, ai văzut „Vagabondul" ?

— Care vagabond?

— Hai, măi, spune l-ai văzut? urmează Andi.

— A, filmul? L-am văzut.

— Și seria a II-a?

— Și.

— Ești grozav! Ai văzut ce mutră de haimana avea?

— Da, dar tu ai văzut cum a sărit pe geam să-l omoare pe judecător?

— Am văzut, dar tu ai văzut diavolii?

— Care diavoli?

— Ăia care dansau prin fum!

...Și astfel discuția a continuat pînă la sunetul clopoțelului. Cît timp a durat ora, Andi și-a luat notițe cuvînt cu cuvînt. Dar știți, cuvînt cu cuvînt!

După două zile, din nou la ora de istorie:

— Andi! Ai învățat pe azi?

— Sigur că da. Am învățat, cuvînt cu cuvînt, după notițe!

— Să iasă la lecție Negulescu Andi, se auzi deodată glasul profesorului.

Sigur de sine. Andi tuși de două ori, apoi începu:

— Henric al IV-lea a fost un politician abil și avea o mutră de vagabond. Deși vagabondul a trecut la catolicism, a reușit să se înțeleagă cu fereastra pe care a sărit ca să-l omoare pe judecător. In anul 1598, diavolii care jucau prin fum au proclamat edictul din Nantes, prin care calvinismul seria I-a... ... ...

...Andi a înșirat astfel mai departe multe și nenumărate asemenea prostii din care copiii au înțeles că... Andi va lua încă un 2!

Eugen ROIBU
cl. a VI-a
Școala de 7 ani nr. 170
București

Banca

Intr-o zi, pe cînd tovarășa învățătoare ne explica lecția, eu, în loc să ascult, sgîriam banca cu briceagul. Deodată, banca a prins glas și mi-a șoptit:

„Virgile, nu mă tăia.

„Am să-ți spun povestea mea.

„Eram înainte un stejar falnic, în pădure. In ramurile mele păsărelele își făcuseră cuiburi și cîntau de zor întreaga zi. La umbra crengilor mele, veneau să se odihnească ciobanii, pădurarul. Eram mulțumită, ba chiar fericită. Insă într-o zi, am văzut apropiindu-se de mine cîțiva oameni cu topoare și fierăstraie. Mi-au tăiat trunchiul, m-au curățit de crengi, iar apoi m-au urcat într-o căruță care m-a dus la fabrică. Acolo am fost preschimbată în scînduri, iar altă fabrică a făcut din mine, adică din scîndurile mele, bănci. Acum sînt banca ta. Cînd ai venit în clasa I-a și m-ai ales pe mine, eram foarte bucuroasă de a găzdui un copil cuminte și silitor. Cînd răspundeai bine și tovarășa învățătoare te lăuda, nici nu-ți închipui cît mă simțeam de mulțumită. Uitam atunci de dorul codrului și de-al păsărelelor și de al ciobanilor. Acum însă sînt tare îndurerată cînd văd că tu mă crestezi fără milă, mă mînjești de cerneală și cîteodată chiar cu noroi".

Aici, banca s-a oprit. M-am simțit tare vinovat față de ea. Draga mea băncuță, iartă-mă, n-am să te mai necăjesc niciodată! Dimpotrivă te voi îngriji cu drag!

Virgil DAMIAN
cl. a IV-a Școala de 7 ani,
de băieți, nr. 2, Ploești

Redacția și administrația · București Piața Scînteii, tel 7.61.00, 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS—3452